

Med detta nummer av Pietisten följer en prenumerationsblankett som bilaga.

Nr 23.

Ansvarig utgivare:
P. WALDENSTRÖM

Den 8 dec. 1910

Pris pr år:
På posten kr. 1.50
På Expeditionen > 1.25

69 årg.

Innehåll: Pietisten. — Andens enhet, av P. W. — Till ledning vid bibelstudium och bibelsamtal, av P. W. — Den kristna församlingen, av P. W. — Gamla fiender i nya former, av James Gray. — Kvartalsmötet i Limhamn. — En skön konferens. — Från Lappland, av S. R. Hellgren (med fotografi). — Predikanten Fredrik Kalén, av Fr. Carlsson (med porträtt). — Från Missionsskolan, av G. M. — Från redaktion och expedition. — Från verksamhetsfältet. — En dags inkomst för missionen. — Från andra läger. — För söndagsskolan: Textutredningar av Johannes Norborg och J. B. Gauffin. — Annonser.

Pietisten

är en gammal, väl känd tidning.

Nästa år börjar den sin sluttande årgång. Många av dess läsare ha för länge sedan gått in i evigheten. De behöva ej mer någon tidning. Men icke så få av dem ha funnit vägledning och tröst i Pietisten, medan de levde, och de skola förvisso tacka Gud därför.

Under det nu snart tilläandagångna året har Pietisten blivit spridd och läst i många tusen hem. Och vi vilja hjärtligt tacka alla, som bidragit till och haft besvär med dess spridning. På samma gång vilja vi ock nu bedja, att I, käre missionsvänner, icke mån tröttna, utan kraftigt bistå oss för kommande år. Vi skulle ej bättre kunna fira Pietistens 70-årsjubileum än genom att samla 70 tusen prenumeranter till densamma. Och hinna vi ej så långt, så må vi dock göra, vad vi kunna, för tidningens spridning. Det finnes så många, som just nu äro på resa genom tiden till evigheten. Må vi göra det, som är oss möjligt, för att deras hem må regelbundet besökas av en kristlig tidning.

Enligt den senaste konferensens beslut kommer Pietisten att från och med nästa år utgivas i nytt format, häftad och skuren, till form och utstyrsel liknande det provblad, som vid konferensen utdelades.

Tidningen förses med ett skyddsomslag av kulört papper, å vilket införes dels våra egna dels betalande annonser, reseturer m. m. Antalet omslagssidor får variera efter tillgången på annonser.

Textsidornas antal kommer att vara minst 16. Den egentliga texten, i vilken icke inblandas annonser eller annat som har tillfällig natur, tryckes så, att tidningen vid årets slut kan inbindas i en bok.

Textutredningarna för söndagsskolan tryckas i en särskild bilaga, som kvartalsvis medföljer tidningen.

Givetvis komma dessa anordningar att medföra ökade kostnader för tidningens utgivning. Men då vi det oaktat icke höjt priset, behöva vi få en motsvarande ökning i tidningens upplaga.

Tidningens program blir detsamma som under föregående år, och den kommer sålunda att innehålla:

- korta utläggningar av Efeserbrevet m. m. av P. W.;
- biografier över framstående män på det andliga området;
- meddelanden från verksamhetsfältet;
- handledning vid bibelsamtal;
- korta artiklar angående den kristna församlingen;
- goda berättelser;
- meddelanden från Missionsförbundets Expedition m. m.

I regel är varje nummer illustrerat.

Prenumerationsvillkoren äro desamma som förut eller kr. 1: 50, då prenumerationen verkställes på posten, och kr. 1: 25, då den sker hos expeditionen och minst 5 ex. rekvireras att sändas under samma adress.

Den som samlar prenumeranter och tar tidningen genom posten, erhåller vid insändandet av kvitton på minst 6 prenumeranter antingen ett-ex. av kalendern *Ansgarius* fraktfritt eller ock 25 öre i provision på varje ex. Då tidningen rekvireras hos expeditionen, lämnas vart 11:te exemplar gratis.

Till utlandet kostar tidningen kr. 2: 50 pr ex.
Stockholm i dec. 1910.

Redaktionen.

Andens enhet.*

Vinnläggande eder om att bevara andens enhet i fridens band. Ef. 4: 3.

Det ord, aposteln här begagnar, betyder att *med iver* vinnlägga sig om något. Man kan ju vinnlägga sig om goda ting med mer eller mindre iver och kraft. Man kan vinnlägga sig om vänlighet, barmhärtighet, offervillighet och alla kristliga dygder mera ivrigt eller mera lojt. Aposteln säger på ett annat ställe: Varen brinnande i anden. Och det ord, som där är översatt med *brinnande*, betyder egentligen: Varen *sjudande* i anden. Varen så ivriga, att det riktigt brinner i eder och sjuder i eder. I 1 Kor. 9: 24—27 talar han om löpandet på vädjobanan, och där skriver han till de troende, att de skola löpa mot den himmelska härligheten, sträcka sig därefter med samma kraft, samma uthållighet, som kapplöparne i Grekland och Rom ådagalade, när de lupo för att vinna en ärekrans.

Vad aposteln här närmast tänker på, som de troende må löpa efter, det är att bevara andens enhet. Det var ingenting, som Frälsaren lade en så stor vikt på för sina lärjungar, som det, att de skulle bevara andens enhet. Denna sak utgjorde föremålet för hans tankar vid hans avskedstal till sina lärjungar, ja, ännu mer för hans översteprästerliga förbön, då han säger: Helige Fader, bevara dem i ditt namn, vilket du har givit mig, på det att de må vara ett såsom vi. Jag har givit dem den härlighet, som du har givit mig, på det att de må vara ett, såsom vi äro ett — jag i dem och du i mig — att de må vara fullkomnade till ett, på det att världen må förstå, att du har sänt ut mig och har älskat dem, såsom du har älskat mig (Joh. 17: 11, 22).

När aposteln Paulus skildes ifrån församlingsföreståndarne i Efesus, så bekymrade det honom allra mest att tänka på, vad han förutsåg skulle ske, att nämligen efter hans bortgång svåra vargar skulle komma in bland församlingen, vilka icke skulle skona hjorden utan slita sönder henne. Ja, att ur deras egen hop skulle män uppstå, som skulle tala förvända ting för att draga bort lärjungarne efter sig.

Det var en romersk kejsare, som hade till ordspråk:

* Vid dessa betraktelser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

Söndra och regera. Det vet nu också själa fienden, att kan han bara söndra Guds folk, upplösa enheten, slita sönder fridens band, så har han ett fritt spelrum och skall förvisso uppsluka många av den lilla hjorden, om än icke allesammans.

När Frälsaren höll sin bergspredikan, så sade han bland annat: Saliga äro de fridstiftande, ty de skola kallas Guds barn. Ja, så sant vi vilja vara Guds barn, så sant vi vilja en gång såsom Guds barn gå in uti himlens rike, så måste vi vinnlägga oss om frid, vinnlägga oss om att bevara andens enhet samt undvika allt, som kan förstöra friden och slita sönder enheten. Huru aposteln Paulus själv i den delen handlade, det visar han i 1 Kor. 9, där han säger: Ty ehuru jag är fri från alla, har jag gjort mig själv till träl åt alla, på det jag skall vinna de flesta. Och jag har blivit för judarne såsom en jude, på det jag skall vinna judar; för dem, som äro under lag, såsom vore jag under lag, på det jag skall vinna dem, som äro under lag. För dem, som äro laglösa, har jag blivit, såsom vore jag laglös — ehuru jag icke är en Guds laglös utan är en Kristi lagbunden — på det jag må vinna dem, som äro laglösa. Jag har blivit för de svaga svag, på det jag skall vinna de svaga. För alla har jag blivit allt, på det jag i varje fall skall frälsa några. Men allt gör jag för evangelii skull, på det jag må varda meddelaktig därav (v. 19—23).

Jag menar, att många funnos, som betraktade detta såsom en svaghet av aposteln. Men det var ingen svaghet. Tvärtom: det var en stor andlig styrka, ty om det fordras andlig styrka för att böja andra, så fordras det en ännu större andlig styrka för att böja och ödmjuka sig själv. Aposteln hade nog sina bestämda åsikter och visste, hurudan den *raka* vägen var till det mål, dit han strävade, men om han såg, att han icke kunde vinna det genom att gå *rakt fram*, så böjde han sig undan för hindren och svårigheterna för att i alla fall komma fram. Kunde han icke få dem, som voro under lagen, att i alla stycken böja sig efter honom, så böjde han sig efter dem, och kunde han icke få de svaga att strax bliva starka, så böjde han sig ned till dem för att hjälpa upp dem och stödja dem. Alltsammans syftade mot det stora målet att vinna både jude och grek, både starka och svaga och i varje fall frälsa några. Ja, därvid hade han icke allenast *deras* frälsning i sikte utan även sin egen. Ty, säger han, allt gör jag för evangelii skull, *på det att jag själv må varda delaktig därav*, d. v. s. av den frälsning, som evangelium förkunnar.

Aposteln visste mycket väl, att de, som trodde på Kristus, voro fria ifrån lagen och behövde därför icke låta omskära sig. Men när det gällde att bevara frid och att vinna sådana, som voro under lagen, då lät han omskära Timoteus. Ja, då kunde han gå in i templet och låta raka av sitt hår och iakttaga allehanda judiska stadgar (Apg. 21: 20). En annan sak var det, när han vägrade att omskära Titus, ty då gällde det icke blott att bevara frid utan att antingen bevara *evangelii sanning* eller att uppgiva densamma, och när det var fråga om en sådan sak, då böjde han sig icke för någon.

Tänk, vilken skön och härlig lärdom detta är för

oss. Huru lätt går det icke för många församlingsmedlemmar att bliva förargade, ifall icke allt sker i överensstämmelse med deras åsikt, deras önskan, eller om de icke bliva nog observerade. Huru ofta händer det icke då, att de försöka att sprida omkring sig i församlingen det missnöje, som de själva känna. Så uppstår ett smygande förtal. Fridens band sönderslites, andens enhet upphör. Där bli strider och slitningar, ja, där bli söndringar, så att församlingen faller sönder.

Nu kan någon säga: »Men om jag vet, att jag har rätt, skall jag då finna mig i det orätta och låtsa om ingenting?» Till svar därpå må jag åter här påpeka aposteln exempel. Hellre än att han stod på sin egen mening och rev sönder församlingen, hellre böjde han sig ödmjukt. Han uppgav därmed icke evangeliets sanning. Det var åtskilligt, som Frälsaren icke från början kunde säga sina lärjungar. Han måste gömma undan det, emedan de icke kunde bära det. Ja, ännu då han tog avsked av dem, för att gå åter till sin Fader, fanns det sådant, som han icke kunde säga dem, utan som han måste överlämna åt Anden att undervisa dem om (Joh. 16: 12, 13). Och så tänkte aposteln även om de kristna församlingarna. De voro icke mogna på en gång. Judarne blevo icke med ens fria ifrån alla de gamla föreställningar, som de hade insupit med modersmjölken, så att säga. Däri måste aposteln finna sig. Det var icke värt att bråka med dem. Huvudsaken var, att han kunde draga dem till Kristus och vinna dem till frälsning. Därför gömde han gärna tills vidare undan den högre kunskap, han hade, och det är förvisso ett exempel, som är värt att efterfölja.

Den kristna församlingen i Rom, liksom församlingen i Efesus, bestod delvis av omvända judar, delvis av omvända hedningar, och mellan dem uppkommo ofta svårigheter och slitningar. Judarne voro frestade att döma hedningarne såsom lättfärdiga, då de icke ville hålla Mose lag. Hedningarne åter voro frestade att förakta judarne därför, att de voro bundna vid den mosaiska lagen. Vad gör nu aposteln? Han jämkar mellan dem och förmanar dem och säger: Dömen icke varandra. Var och en står och faller för sin egen herre. Den ene skiljer på dag och dag, den andre aktar alla dagar lika. Den ene gör sig icke samvete av att äta vad som helst, den andre är bunden av de mosaiska stadgarne om ren och oren spis. Kiven nu icke med varandra om den saken. Låten den, som äter, äta och tacka Herren, men den som icke äter, låten honom slippa. Han gör det, emedan han tror, att så är Guds vilja, och lydnad är just, vad som behagar Gud.

Huru mycket annorlunda skulle det icke stå till i de kristna församlingarna, om denna sak mera behärskades, än vad som nu sker. Låtom oss därför akta på aposteln ord och bedja Gud om nåd att med rätt iver vinnlägga oss om att bevara andens enhet i fridens band.

I nästa betraktelse skola vi komma tillbaka till denna sak.

P. W.

Rom. 11: 16—24.

v. 16. Enligt 4 Mos. 15: 17 f. skulle av varje deg, som bakades, en förstlingsdel tagas och därav bakas en kaka till offergåva åt Herren. Därigenom helgades hela degen. Detta använder nu Paulus såsom en bild. Den åt Gud helgade förstlingen äro fäderna (kap. 9: 5), de heliga patriarkerna. Genom dem har hela folket blivit ett heligt, d. v. s. ett åt Gud såsom hans tillhörighet invigt folk. Denna egenskap har det icke förlorat, ehuru det genom otro förkastat Kristus. Israel är ännu Guds heliga folk, fastän det för närvarande till följd av sin otro och sina synder är under Guds dom. Detta förhållande gör det för aposteln visst, att Israel en gång skall bliva frälst.

Bilden av roten och grenarna uttrycker detsamma som bilden av förstlingen och degen. I den senare bilden framstå patriarkerna såsom representanter för hela folket, i den förra såsom stamfäder för detsamma. — Närmaste målet för Pauli verksamhet såsom hedningarnes apostel var således hednavärldens omvändelse. Men bortom detta hade han ett annat mål i sikte, i förhållande vartill hedningarnes omvändelse skulle tjäna såsom medel. Detta andra mål var Israels omvändelse. Men bortom detta stråfode för hans blick ännu ett tredje mål: Kristi återkomst och rikets upprättande, som icke kan ske utan Israels omvändelse. Därav får man dock icke draga den slutsatsen, att man bör låta anstå med all judemission, tills hednafolken äro omvända. Att Paulus icke hade en sådan mening, synes därav, att han själv på alla platser under sina missionsresor vände sig med sin verksamhet först till judarne.

v. 17. De otrogna judarne voro såsom grenar, som blivit avbrutna och bortkastade. Aposteln kallar dem »några», emedan de, trots sin mängd, endast utgjorde en del av folket, och en ringa del i jämförelse med hela folket, från patriarkerna räknat.

Märk, huru bestämt Paulus skiljer mellan folket såsom sådant och de enskilda medlemmarna därav. Trädet är samma träd, även om flere grenar brytas bort från detsamma, och andra grenar inympas. Juda-folket är och förblir det heliga egendomsfolk, i och genom vilket Gud förverkligar frälsningen. Och delaktiga av frälsningen varda hedningarne därigenom, att de inympas i det gamla förbundsfolket. Denna inympning sker genom tron, genom vilken man blir Abrahams barn i sann mening samt såsom sådan delaktig av den åt Abraham och hans säd lovade välsignelsen.

De troende hedningarne voro såsom kvistar i ett vilt oljeträd. De hade blivit avbrutna ur sitt eget träd och inympade i det ädla oljeträdet, d. v. s. Israels folk. De hade blivit inympade bland de ädla grenarna. De

* Vid dessa uppsatser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

omvända hedningarne skulle alltså icke utgöra en församling för sig, och de omvända judarne en församling för sig, utan de skulle tillsammans vara en enda församling. Därom säger aposteln: Här är icke jude eller grek, utan alla ären i en i Kristus Jesus (Gal. 3: 28). Kroppen är en (1 Kor. 6: 16). Anden är en (Ef. 4: 4).

Delaktiga av oljetrådets feta rot. Genom inympning i Guds förbundsfolk blir den troende hedningen försatt i gemenskap med patriarkerna och delaktig av den rika välsignelse, som Gud lovat dem.

v. 18. Men om så är, då bör du icke, du som är omvänd från hedendomen, berömma dig emot judarne, som äro de naturliga grenarne. Du är endast en gren du i trädet alldeles som de, och bäres av samma rot som de. Och roten är egentligen deras.

v. 19. Aposteln upptager här en invändning, som om de omvända hedningarne hade velat säga: »Om jag också blott är en gren, så har jag dock ett företräde framför de naturliga grenarne, då sådana blivit avbrutna, på det att jag skulle varda inympad.»

v. 20. *Rätt så*, säger aposteln. De ha blivit avbrutna genom otro, och du står genom tro. Att de blivit avbrutna och du står, beror således icke på ett ovillkorligt Guds nådeval, som om han ville föredraga dig och sätta Israel tillbaka, utan det beror på tro eller otro.

Var icke högmodig utan frukta, säger aposteln. Därför sätter han gudsfruktan såsom motsats icke emot tro och förtröstan utan emot högmod och säkerhet. Det går ganska lätt att högmodas och bliva stolt, när man röner framgång och välsignelse av Gud i något särskilt mått men ser, att andra icke hava framgång i samma grad utan kanske tvärtom ha ständigt stora svårigheter att kämpa med. Må vi vara på vår vakt, ty där stolthet och högmod går före, där kommer fallet efter. Läs 2 Kor. 12: 1—8.

v. 21. Aposteln förklarar sina ord här och betonar med särskilt eftertryck, att allt kommer an på tro eller otro: evad någon är till nationen jude eller hedning det kommer på ett ut. Är han troende, så skall han bliva frälst, faller han i otro, så skall Gud icke skona honom. Därför du, som nu står, se till, att du icke faller. Vandra i gudsfruktan och ödmjukhet. Det är vägen att bliva bestående.

v. 22. Om Guds godhet och välbehag vilar över dem, som tro, så låter han å andra sidan icke gäcka sig genom människors otro. Märk för övrigt, huru denna vers alldeles tydligt säger, att den troende kan avfalla och gå förlorad. Allt tal i motsatt riktning är allenast en villfarelse ägnad att tjusa, vilket också är en väg, på vilken själafienden drager bort människor ifrån Herren.

v. 23. Att de otrogna judarne nu äro såsom avskurna kvistar, det innebär icke, att de alltid måste så förbliva, ty omvända de sig, så är Gud mäktig att återigen inympa dem. Detta är en punkt, som man aldrig får glömma, när man talar till förlorade människor.

v. 24. I denna vers betonar aposteln än utförligare detsamma som i den föregående.

P. W.

Den kristna församlingen.

20.

Vi ha ännu några ord att säga om kyrkotukt inom den kristna församlingen. I Hes. 34: 4 straffar Herren Israels herdar, därför att de icke stärkte det svaga, helade det kränka, förbundo det brutna och förde det förskingrade tillbaka, icke uppsökte det borttapade utan *med hårdhet och med stränghet* rådde över dem.

Om fariseerna säger Frälsaren, att de bundu tunga och odrägliga bördor tillsammans och lade människorna på skuldrorna. Fariseerna dievo alltjämt och jagade folket med sina bud, varigenom folket förtyngdes. I deras predikan fanns ingenting annat än: »Du skall göra det», och »du skall icke göra det». Att förbinda de sargade och läka de kränka, upprätta de fallna och trösta de bedrövade, det förstodo de icke. Nej, lägga på, bara lägga på, börda på börda och sten på börda, det var, vad de förstodo. Sammalunda givas ock ibland oss sådana predikanter, vilka med bara bud och stadgar binda och förtrycka samveten. I deras predikningar är idel föreskrifter, om huru man skall vaka, bedja, avlägga synden, med trohet bruka nåden och nådemedlen, vandra i helgelse o. s. v., vilket allt gör, att själarna bliva utarmade, suckande, fridlösa och olyckliga. Talar man med dem om detta, så svara de: »Bjuda vi folket något annat, än vad Guds ord bjuder? Befaller icke Guds ord även, att man skall bedja, vaka, strida o. s. v.?» Alltså mena de, att de göra rätt och väl i det, som de göra. Men att trösta de bedrövade, läka de sargade, predika evangelium för de fattiga samt visa dem till Guds Lamm för att rättfärdigas genom tron på honom utan gärningar, det förstå de sig icke på. Nej, tala de om nåden, så sker det med mycken försiktighet, med många »om» och »men» och många varningar, så att det ser ut, som vore för dem ingenting så äventyrligt som det att tala om nåd. Att utropa, att allt är redo, att var och en, huru ovärdig, huru oren, huru förtappad han än är, har en öppen och fri tillgång till nådastolen och det just nu, utan att behöva vänta en enda timme — det synes dem vara en alldeles förskräcklig predikan. Men följden blir ock den, att själarna, i stället för att lösgöras, tvärtom allt mer bindas och komma aldrig till den barnaskapets frihetsande, i vilken vi ropa: Abba, käre fader. Det blir aldrig hos dem ett förtroligt barnaförhållande till Gud. Sonen ensam gör själarna fria.

Det felas i kyrkotukten mycket ofta på det sättet, att man tänker, att stränghet och allvar är en och samma sak. Det är ett stort misstag. Liksom på det lekamliga området en läkare måste särskilt varsamt umgås med och hantera de sjuka, som tilläventyrs ha fallit och brutit av sig en arm eller ett ben eller skadat ryggen, så måste också inom församlingen stor varsamhet och försiktighet användas, på det att den, som fallit och syndat, och som skall förmanas, må känna, att det verkligen är fråga om hans upprättelse. Där förekomma ibland mycket svåra omständigheter, och den ene har svårt att sätta sig in uti, vilka våldsamma frestelser en annan kan vara utsatt för. Mycket tänkvärt är det, som predikant Norberg därom skriver i en uppsats i Göte-

borgs Veckotidning, ur vilken vi även förra gången hämtade ett stycke. Han säger nämligen:

»Det gives församlingsmedlemmar, som kämpa en förtvivlad kamp mot mäktiga begär. De falla och stå upp och falla igen. Så är t. ex. händelsen med dem, som vackla under rusdrycksbegäret. Och det är ju mycket ohyggligt att se en församlingsmedlem komma berusad. Sker det gång på gång, så är det inte underligt, om medlemmar, som inte se mer än ruset, yrka på personens omedelbara uteslutning. Men har man stått dylika försvagade andar något närmare och sett deras uppsåt, deras bön och allvar i bättre stunder, så är man icke lika fort färdig med sin dom som vissa andra. Ty få de vacklande själarne ett kärleksfullt stöd, så att de känna, att man har allvar med deras räddning, så visar erfarenheten, att många av dem kunna räddas.»

Jag har själv sett liknande exempel. Jag har skrivit därom uti boken: Brukspatron Adamsson. Det är lätt att stöta bort och fördöma sådana svaga kristna eller, såsom det heter, »överlämna dem åt Guds barmhärtighet», på det att man med ett kristligt talesätt må överskylla ett okristligt handlingssätt. Jag vet också, att vad jag där skrivit, har tjänat till att rädda många troende Guds barn ifrån förtvivlan.

»Ja», säger någon, »men han kunde gärna låta bli att göra så där. Varför skulle han bära sig åt så? Det är ju skamligt. Det är en vanära för Herrens namn och en skam för församlingen o. s. v.» Ja, du kan möjligen ha rätt uti det, men var icke så alldeles morsk utav dig. Det är farligt att vara morsk isynnerhet emot dem, som äro svaga. Det är inför Gud större ära för församlingen att stödja dem än att stöta bort dem, att hjälpa upp dem än att trampa ned dem. I hela bibeln finns icke ett hårt ord emot de svaga, och därför bör det icke heller finnas i den troendes mun eller i församlingens mun ett sådant ord. Ja, om det också går därhän, att någon måste uteslutas ur församlingen, så må han då lämna densamma med den känslan: »Församlingen gjorde, vad den kunde, för att rädda mig». Den känslan skall snarare föra honom till sinnesändring och omvändelse, än om han lämnar församlingen med den känslan, att hon har handlat orättvist eller obarmhärtigt emot honom.

P. W.

Gamla flender i nya former

eller

»Millenii dagnings» villfarelser.

Av James Gray.

Den religiösa riktning, som går under namn av »Millenii dagning», har sitt huvudkvarter i Alleghany i Förenta Staterna och är för närvarande representerad av endast en man. Men vare sig det räknar en eller flere, visar dock hela företaget stort affärsgeni och nit. Det träder inför offentligheten på två sätt, dels genom föredrag, dels genom böcker och tidskrifter. Dess böcker och tidningar utgivas på olika språk och säljas till mycket låga priser samt skänkas bort i stor mängd. Rikt-

ningens anhängare visa stort nit, då det är fråga om att sprida böckerna, vilket sker vid de offentliga mötena samt för övrigt på gatorna och genom besök i hemmen.

Man kan ibland läsa sida efter sida, utan att man påträffar något, som strider mot Guds ord, tills man helt plötsligt stöter på någon hednisk besynnerlighet.

En av vår tids mest framstående bibellärare, dr William Moorehead, beskriver denna rörelse som en blandning av unitarism, universalism och svedenborgianism. Den ger Guds Son en mycket låg plats och söker att göra återlösningen beroende av en människas gärningar, en människa lik oss, churu utan synd. Av alla böcker finnas få, som innehålla så många misstag, som »Millenii dagning». Det är ganska svårt att med några få ord bestämma, vilka dessa misstag äro, men de samla sig särskilt omkring Jesu Kristi person och verk, den fria nådens ställning till vår frälsning och det tillkommande livet för de frälsta och ofrälsta.

Jag vill först upptaga frågan angående Kristi person och verk. Bibeln lär, att han är Guds evige Son, eller med andra ord, att han är Gud, och att han vid en särskild tidpunkt iklädde sig en fullkomligt mänsklig natur, och blev i alla ting lik oss, dock utan synd, samt att han innehade dessa två naturer under hela sitt jordiska liv. Iklädd denna mänskliga natur, dog han på korset för våra synder, begrovs, uppstod och uppfor till himmeln. I denna natur är han nu förhärligad och sitter på Guds högra sida, därifrån han kommer åter för att taga sin församling till sig samt upprätta sitt rike.

Dessa ting ha omfattats av de kristna i alla tider, och dock är var och en av dessa sanningar förnekad eller föraktad i »Millenii dagning».

Där läses, att Jesus icke är Guds evige Son och skaparen av alla ting, utan att han själv är skapad. Visserligen medges, att han varit till före sitt människoblivande och är högre än änglarne, men han är ändå en skapad varelse såsom änglarne.

Denna riktning förnekar icke endast Kristi gudom utan ock hans människoblivande. Han innehade icke två naturer, då han vistades på jorden, ej heller innehar han tvenne naturer nu. Han lämnade sin andliga natur, när han kom till jorden, och han lämnade sin mänskliga natur, när han uppfor till himmelen. Och nu är han endast en andlig varelse som förut, endast något högre möjligtvis såsom belöning för sin lydnad på jorden, men ändå är han icke Gud. Naturligtvis tager en sådan tanke om Kristus bort all tröst av honom för syndare, som behöver frälsas. Vem kan med trygghet lämna sin själs återlösning åt en blott människa, om det ock vore den största, heligaste och visaste av dem alla.

Vidare förnekas även Kristi uppståndelse. Hans kropp uppstod icke ur graven utan försvann på något hemlighetsfullt sätt därifrån. Den upplöstes i gaser, eller ock förvaras den någonstades. Om nu detta vore sant, då vore ock, såsom aposteln Paulus säger, vår predikan fåfång och vår tro fåfång. Bröder! Vi äro ännu i våra synder, om Kristus icke har uppstått, och av alla människor äro vi kristna de mest beklagansvärda.

Alldenstund Kristi gudom, människoblivande, frälsningsverk och uppståndelse förnekas, så följer helt natur-

ligt, att hans andra återkomst även förnekas. Den ifråga-
varande riktningen lärar, att han redan har kommit,
ehuru han ännu icke har uppenbarat sig för männi-
skorna med undantag för några, som se honom genom
tron. Den påstår, att hans andra ankomst ägde rum
på något underligt sätt år 1874, och följaktligen har
under hela denna trettiofemårsperiod fredsriket varit till
på jorden sida vid sida med all synd och ogudaktighet.
Det påstås dock, att denna ordning skall komma att
upphöra 1914.

Framställningen av läran om frälsningen är också
falsk.

Denna riktning lärar, att den, som icke tror på Jesus
Kristus nu, helt visst skall tro på honom i en annan
tid och så erhålla liv med undantag av några få, som
gjort sig skyldiga till avfall. Detta är en fullkomlig mot-
sägelse till bibelns lära.

Att vara född av Gud är enligt »Millenii dagning»
icke detsamma som att vara pånyttfödd av Gud. Ingen
är född av Gud, säges det där, förrän han uppstått
från de döda.

Skriften lär dock, att det icke är någon skillnad
på att vara född av Gud och pånyttfödd av honom.
Och medlet för pånyttfödelsen är icke våra egna gär-
ningar utan levande Guds ord genom den helige Andes
inverkan på våra hjärtan.

Denna boks lära om det tillkommande livet är även
stridande mot Guds ord. Man kommer här med något,
som för den naturliga människan är mycket behagligt,
då man påstår, att när en människa dör, upphör också
hennes själ att vara till förrän vid uppståndelsen. Här
motsäges Kristi ord i Matt. 10 kap., där han uppmanar
oss att icke rädas för dem, som dräpa kroppen men
icke kunna dräpa själen. Kristi högtidliga berättelse
om den rike mannen och Lasarus visar tydligt, att så-
väl den ogudaktiges som den rättfärdiges själ äger med-
veten tillvaro efter döden.

Men författaren till »Millenii dagning» går ännu
vidare och lärar, att den ogudaktige skall få ett nytt
tillfälle att mottaga Kristus under tusenårsriket, och det
under omständigheter, som äro mycket bättre än de när-
varande. Denna lära har dock icke någon grund i Guds
ord utan motsäges i detsamma från början till slut.
Bibeln gör en evig åtskillnad emellan de onda och de
goda. En evig fördömmelse blir deras lott, som förakta
Kristus i detta livet.

Läran om frälsning efter döden strider icke endast
mot den heliga skrifts ord och de kristnas trosbekän-
nelse, utan den är också grundad på en helt oriktig
tolkning av skriften. Den ifrågavarande skrifttolkningen
framträder mycket tydligt i förklaringen av liknelsen om
den rike mannen och Lasarus. »Abraham representerar
Gud», heter det; »den rike mannen» är den judiska
nationen, »purpurkläderna» beteckna löftena till David
och Abraham, de fina »linnekläderna» förebilda lagens
dräkt, och »det stora svalget» betecknar skillnaden mellan
evangelii kyrka och den judiska nationen. Vilka bedräg-
liga fantasier!

»Millenii dagning» beskyller bibelöversättarna för
oärlighet i översättandet av en del hebreiska och grekiska
ord. Den beskyller dem för feghet och trolöshet mot

Gud. Den uttalar samma beskyllning mot teologiska
lärare och predikanter i församlingarna. Den beskyller
dessa för falskhet och okunnighet, emedan de icke för-
klara orden som beskriva ett tillkommande straff på
samma sätt som »Millenii dagning» gör. Den påstår,
att predikanterna veta, att många i deras församlingar
ej äro bundna vid Kristus av kärlek till honom utan av
fruktan för helvetet, och att säga dem sanningen om
dessa tillkommande ting skulle vara detsamma som att
förlora deras namn i medlemsförteckningen samt deras
bidrag till församlingarnas utgifter.

Som svar på detta vill jag meddela, att bibelöver-
sättarna nog kunna mäta sig i lärdom och uppriktighet
med dem som »Millenii dagning» har att uppvisa. Jag
vill även säga, att våra kristna predikanter, i allmänhet
betraktat, äro varken skälmar eller dårar, och det är
allt annat än hederligt och kristligt att beskylla dem
för att vilja hålla sitt folk i okunnighet om den verkliga
sanningen endast för personlig vinnings skull.

Jag besvar eder, I som haven blivit fångade i denna
snara eller äro på väg att bli det, låten varna eder
i tid!

Jag besvar även eder, I som ännu icke haven mot-
tagit Kristus såsom eder Frälsare, att göra detta i tid.
Uppskjuten icke längre! Nu är den behagliga tiden.
Att komma till Jesus är liv, ty han kom i världen, på
det att vi skulle hava liv och hava det i överflöd. Ett
litet barn är hungrigt. Det går till sin mor och ber om
bröd och får det. Om du hungrar efter livets bröd,
kom till Kristus. »Bedjen, och eder skall varda givet;
söken, och I skolen finna; klappen, och eder skall varda
upplåtet.»

Kvartalsmötet i Limhamn.

Svenska Missionsförbundets andra kvartalsmöte hölls
å Tabor i Limhamn den 19, 20 och 21 november.

Mötet började kl. 7 e. m. på lördagen med predi-
kan av distriktsföreståndare O. N. Thomson och K. J.
Gustafsson. Pastor J. A. Hultman var även närvarande
och predikade samt sjöng några av sina sånger. Fastän
det regnade och blåste häftigt hade ganska många män-
niskor samlats redan på lördagskvällen.

Kl. 9 på söndagsmorgonen fylldes hela nedra botten
i Tabors nya, vackra missionshus av barn, söndagsskol-
lärare och lärarinnor. För dem talade missionärerna
P. A. Vestlind och G. Tonnér. På en stor karta, som
var upphängd framför talarestolen, visade den senare
var Missionsförbundets verksamhetsfält och missions-
stationer ligga i Kina. Han berättade ock, hur barnen
ha det där och erinrade om, vilka fördelar våra barn
ha framför kinesernas. Till Limhamns Friförsamlings
söndagsskola höra omkring 600 barn, och en stor skara
av dem var nu närvarande.

Kl. 10,30 f. m. fortsattes mötet. Predikant T. Da-
nielsson började med bön och bibelläsning. Sedan fort-
satte lektor P. Waldenström med predikan över dagens
evangelium Matt. 25: 31—46. Det var en allvarlig pre-
dikan. Med enkla ord och slående bilder visade tala-
ren, huru man väl nu kan draga sig undan Herrens

kallelse, ja, även ie åt talet om hans dom. Men på den stora dagen, när Herren Jesus kommer, skall man ej kunna undfly. Då skall var och en få efter som han handlat, evad det är gott eller ont. Förmiddagens möte avslutades med ett missionsföredrag av missionär G. Tonnér från Kina. Föredraget vittnade om, hur stor nåd, som är oss vederfaren därigenom, att vi äro födda i ett kristet land. En gammal kvinna i Kina t. ex. kom till missionär Tonnér och begärde medicin för en liten flicka. Själv hade den gamla bränt flickan på ett förfärligt sätt med ett glödhet järn. På det sättet agade hon barnet. Hon förstod icke bättre, emedan Kristi evangelium icke lyst för henne.

På eftermiddagen höll missionär P. A. Vestlind föredrag om förhållandena i Kongo. Han visade, huru illa ställt det är och huru förtryckt kvinnan måste vara, där Herrens ords ljus icke lyser. Därefter predikade lektor Waldenström över Rom. 10: 11—17, K. J. Gustafson höll ett ungdomsföredrag och kandidat Ax. Andersson avslutade söndagens möte med en kort predikan. Pastor J. A. Hultman och Tabors sångförening tjänade med sång, vilket var en stor fördel för mötesbesökarna, som på söndagen knappt kunde rymmas i den stora kyrkan.

På måndagsförmiddagen predikade missionärerna Vestlind och Tonnér samt lektor Waldenström. Missionsföreståndaren talade på ett lärorikt och praktiskt sätt om att öva sig i gudaktighet. Många skulle ha stort gagn av att höra och öva det, som den predikan innehöll.

Som avslutning till det goda mötet anordnades ett samkväm på måndagsaftonen med kaffeservering, korta föredrag, musik och sång. Detta samkväm var talrikt besökt och blev en avskedsfest för missionär Tonnér, som strax därefter reste ut igen till sitt verksamhetsfält i Kina.

Kollekten, som upptogs, gick till 184 kronor 91 öre. Äran tillhör Gud. Men vi äro även tacksamma mot våra vänner, som så villigt och snällt bistå oss i det verk, som vi fått att utföra.

En skön konferens,

som räckt i tre dagar, har hållits i Betelkyrkan i Malmö den 23—25 november. Den leddes av prins Bernadotte på samma sätt som Södertäljekonferensen. En stor skara människor deltog med intresse i densamma. Antalet deltagare torde ha uppgått till mellan tio och femton hundra. De flesta voro naturligtvis från Skåne, men några hade ock kommit från Småland, Stockholm och Danmark.

Varje morgon, utom första dagen, hölls morgonbön kl. halv 9 f. m. Sedan hölls föredrag mellan 11—1 och 4,30—6,30 e. m. utom sista dagen, då mötet på eftermiddagen hölls mellan 4—6.

Prins Bernadotte började och avslutade konferensens förhandlingar. Pastor T. Lindhagen ledde bibelstudier över bergspredikan med hänvisning till parallellställen,

som höra till densamma. Mycket allvarliga voro de maningar, som därvid framställdes. För övrigt hölls föredrag av S. D. Gordon från Amerika, tolkad av d:r Karl Fries, av pastor C. G. Lundin, distriktsföreståndare K. A. Wik och sekreterare K. J. Gustafsson från Stockholm, kyrkoherde Stenström från Limhamn och pastor H. P. Mollrup från Danmark.

Sista aftonen hölls kl. 7,30 ett möte med hänsyn till yttre missionen. Då höll d:r Karl Fries ett utförligt och sakrikt missionsföredrag, judemissionär Ph. Gordon talade om Israelsmissionen och en ung kandidat, Hjalmar Westeson, talade om Lappland.

En dag sammankallade prins Bernadotte predikanter och andra, som förkunna Guds ord, till ett särskilt möte i en liten sal. Då erinrade han i ett kort tal om det, som rör predikanter och församlingar. Därefter följde en allvarlig bönestund. Detta lilla möte var en av de skönaste sammankomster, som hölls under konferensen. Gud ske tack och lov för sådana möten!

Huru många, som mottogo verklig och varaktig välsignelse genom de sanningar, som framburos under konferensen, är ej lätt att säga. Det skall visas i livet, var det än leves. Men det glädde oss mycket, när predikant Dahlkvist mot slutet av konferensen meddelade, att en dansk man kommit över sundet till Malmö fridlös och olycklig, men under konferensen fått frid med Gud. Låtom oss innerligt tacka Herren för hans tålmod och nåd! Så länge den ena nådedagen följer på den andra, då hundratals människor vilja och kunna samlas mitt i veckan för att bedja Gud om nåd och barmhärtighet, för konungen, fosterlandet och folket, och den ene efter den andre får frid med Gud, så är det svenska folket i sin helhet icke ännu hemfallet åt synd och skam och dom, hur mycket man än talar därom.

Tänkvärda ord.

Personliga bemödanden för andras frälsning skulle föregås av mycket bedjande, ty det behöves stor visdom för att förstå sig på vetenskapen om själars frälsning. Förrän du talar till människor, tala till Gud. Anhåll vid nådastolen om nödig förberedelse till att bispringa folket. Gör anspråk för dig själv på allt, som Gud har lovat.

Ju mera man beder, desto mindre skvallrar man. Bön är läkemedel mot lösmunthet.

Ett gott samvete är ett eftersträfvansvärt sällskap. De, som äro oroliga, ängsliga och bedrövade, äro vanligtvis bekymrade av den orsak, att de hava ett sjukt samvete.

Från Lappland.

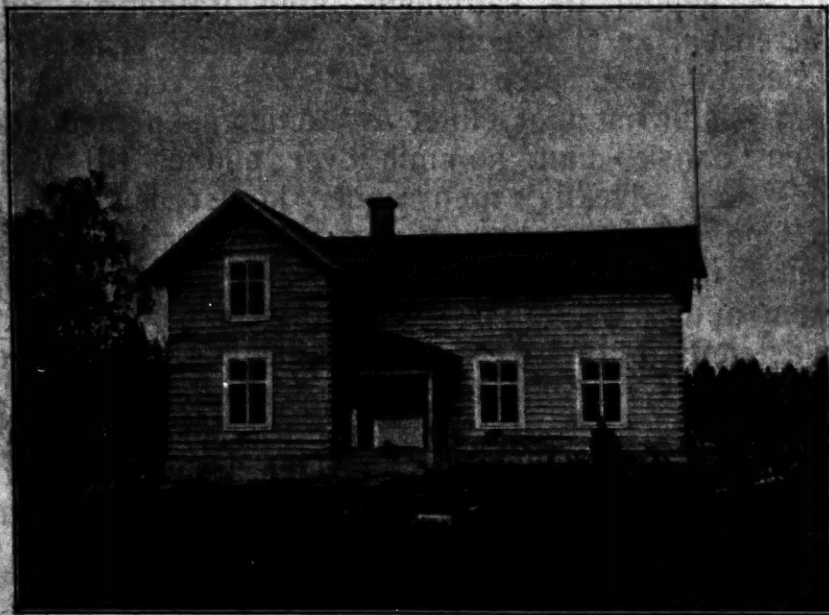
Sv. Missionsförbundets Expedition, Stockholm.

Jag fann dina ord, och de blevo min spis, och dina ord blevo mitt hjärtas glädje och fröjd, ty efter ditt namn har jag blivit kallad, Herre, härskarornas Gud. Jer. 15: 16.

I går kväll hemkom jag från en predikoresa delvis gjord i sällskap med broder Lindström från Lycksele.

Efter ett mycket gott missionsmöte, som vi hade här hemma i Svidjan, reste vi ut och besökte ett par byar inom Malå socken, varefter vi foro över till Gargnäs, där även ett större möte var anordnat. Vid detta möte medverkade även broder Levin från Örnäs och Nyström, som är boende i Gargnäs. Mycket folk hade där sammankommit från de närliggande byarne, så att missionshuset vid alla mötena var så gott som fyllt till sista plats.

Här vände br. Lindström hem, under det jag fortsatte längre upp. Det var ganska svårt att taga sig fram mellan byarna till följd av den myckna snön, som

Malå Missionshus.

de sista dagarne fallit, och värst var det på de blöta, ofrusna myrarna, men med god vilja och god kraft gick det.

En dag gjorde jag husbesök i stugorna uppefter den s. k. Bjurbäckens vattendrag, då jag sjöng, läste och bad med husfolket samt delade ut traktater. Somliga tyckte väl, att de bort få vara i fred så där mitt på vardagen, men andra voro glada över besöket. Olika erfarenheter gjordes. Dock hoppas jag, att jag även den dagen fick vara till nytta.

Den sist gångna söndagen var jag i Blattnickssele by, där jag predikade tillsammans med en broder Stenlund, som av Fosterlandsstiftelsen är stationerad i Sorsele. Vi hade det också mycket gott tillsammans.

Jag är nu hemma, glad och tacksam till Gud, att jag fått gå hans ärenden. Må han i fortsättningen giva visdom, nåd och kraft att göra det bättre och fullkomligare, än jag hitintills kunnat.

En fridshälsning till alla, som älska Jesu Kristi uppenbarelse!

S. R. Hellgren.

Svidjan, Malåträsk, den 9 nov. 1910.

Predikanten Fredrik Kalén †.

Den 3 sistlidne november inträffade en synnerligt sorglig olyckshändelse, varvid resepredikanten för Värmlands Ansgariiförening, Fr. Kalén, omkom. Därvid tillgick så, att Kalén, som under några dagar vistats i sitt hem, sagda dag varit till Edsvalla bruk i något privat ärende. På hemvägen blev hästen av någon anledning skrämmd samt föll i sken, varvid Kalén kastades ur åkdonet samt slog i fallet huvudet mot en stolpe med sådan våldsamhet, att ögonblicklig död följde.

Fredrik Kalén.

Fredrik Kalén var född i Karlunda socken den 19 sept. 1847.

Vid 29 års ålder kom han till en levande tro på sin Frälsare och började helt snart att offentligt vittna om Herren. Under åren 1878—79 vistades han vid Missionsskolan i Kristinehamn, varefter han ett par år med synnerlig framgång predikade i sin hembygd.

Under åren 1881 till och med 1896 verkade Kalén dels som Ansgariiföreningens predikant på Värmlands finnskogar och dels som predikant för Norra Ny och Dalby samt Ulleruds missionsföreningar. År 1896 antog Kalén Värmlands Ansgariiförenings kallelse att mera helt ägna sig åt dess tjänst, synnerligast för missionering på i andligt avseende mörkare orter. På denna post har ock broder Kalén stått troget ända till sin död.

Fr. Kalén var väl som predikant egentligen icke räknad bland de »stora ljusen», men han var en sällsynt Gud hängiven och trogen tjänare, som lät sitt mindre ljus lysa klart för människorna. Varmhjärtad och ödmjuk som han var, förkunnade Kalén på sitt enkla och flädfria sätt frälsningssanningarna för Värmlands befolkning under en tid av över trettio år. Begåvad med ovanligt goda kroppskrafter och därtill synnerligt härdad, var Kalén under alla dessa år så frisk, att han inte en enda dag behövde ligga sjuk.

Broder Kalén hade synnerligt lätt att taga sig fram bland folket och för att taga sig fram genom vildmarkerna. Anspråkslös och sympatisk, vann han ständigt nya vänner. Då det oväntade dödsbudet spordes, så väckte det ock allestädes sorg bland missionens vänner, av vilka Kalén var innerligt älskad och avhållen.

År 1881 ingick Kalén äktenskap med sin nu efterlevande maka, Ingeborg. Deras äktenskap har välsignats med fyra barn, tre söner och en dotter. Sedan 1897 har familjen varit bosatt i Smedstad ej långt från Kils järnvägsstation, varest de inköpte en mindre egendom.

Ehuru vi kortsynta människor oftast äro oförmögna att rätt fatta Herrens ledning, så står det dock fast, att alla Herrens vägar äro nåd och sanning för dem, som hålla hans förbund och vittnesbörd (Ps. 25: 10).

Frid över den trogne och vänsälle broderns minne!

F. Carlsson.

Från Missionsskolan.

Under hösten har överlärare Ax. Blomqvist, Stockholm, välvilligt hållit en serie populära föreläsningar över människans själsliv för skolans elever. Med stor uppmärksamhet och god behållning ha dessa åhört de lika gedigna som underhållande föredragen, och Missions-skolan känner sig stå i stor tacksamhetsskuld till hr B., som varje vecka rest ut till skolan, trots det att hans tid är så strängt upptagen av tjänstgöring och många kristliga och sociala intressen.

Predikant C. E. Ström från Norrtälje har hållit ett gott föredrag, belyst med ett stort antal vackra skiop-tikonbilder, över den inre missionens utveckling.

Lektor Waldenström har fortsatt sina mycket läro-rika lektioner — eller föredrag — i dogmatik.

För lektionerna har han utarbetat och till eleverna utdelat ett schema över varje lektions innehåll. Denna utarbetning har krävt mycken tid, ty han har ej följt något av de gängse dogmatiska systemen.

Det är ej gott att säga, huruvida läraren eller eleverna omfattat dessa lektioner med det största intresset. Ett är visst, att den raske 72-åringen blir aldrig ungdomligare än vid dessa lektioner. När han kommit hem från någon resa, som hindrat honom att ha lektionerna på bestämd dag, så ger han sig ingen ro, förrän han får läsa igen det försummade.

Vi ha tänkt att under vintern kunna ha en del »kårmöten» på våra olika lokaler i Stockholm. Den 27 nov. hade vi det första mötet i Södra missionshuset. Över 60 elever voro med. Ett tiotal vittnade om Gud, ett antal manliga elever och missions-systrarna sjöngo i kör, och hela kåren samlades kring orgeln och sjöng unisont: Vi brutit upp från syndens land o. d. hurtiga sånger. Huset var proppfullt av folk, och Guds Ande var på färde. Vi lade ej ut noten allenast, vi drogo ock in den. Vi bedja, att Gud må stadfästa de själar, som den kvällen bekände sig vilja bli Guds barn. Det var ett stort antal. Det var ett uppfriskande möte icke minst för oss från skolan. En grupp elever var så välsignad på hemfärden, att den sjöng Guds lov i spårvagnen. Då är det varmt.

Hälsotillståndet har en tid ej varit fullt tillfreds-ställande, ehuru inga svåra sjukdomsfall inträffat. Huvud-värk, trötthetssymptomer o. dyl. ha förekommit rätt mycket, så somliga ha ej kunnat arbeta för full maskin. Vi skylla till en del på vädret.

G. M.

Resultatet av offerveckan. Med glädje kunna vi meddela, att den i oktober hållna offerveckan har givit ett resultat, som med några tusen kronor överstiger fjol-årets. Tills dato har den givit kr. 59,938: 58. Men ännu inkomma dagligen större eller mindre summor, som tillhöra offerveckans medel.

Missionskalendern | Ansgarius. Vår missionskalender, som under sin korta tillvaro vunnit en ganska stor spridning, har över fjorton dagar varit ute i bokhandeln. Vi ha redan expedierat en stor mängd inkomna order. Och dagligen utsändas hundratals exem-plar. Men vi ha beräknat att i år få ökad spridning, var-för även upplagan är större.

Vi vilja härmed erinra våra vänner om att i tid in-sända rekvisition. Rörande pris m. m. hänvisas till annonsen.

All behållning på boken tillfaller missionen.

Gören därför vad I kunnen för dess spridning!

Yttre missionens historia. En bok, som bor-de finnas i alla kristliga hem,

är den Yttre missionens his-toria av dr E. J. Ekman. Den säljes nu till nedsatt

pris. Giv akt på annonsen därom och rekvirera, innan upplagan tager slut.

Kungörelse om våra tidningar. I mitten av denna månad utsända vi en affisch om våra tidningar till våra prenumerantsamlare. Den är avsedd att uppsättas vid bostaden och i missionshuset och på annat lämpligt ställe, där den lätt faller i ögonen.

Skulle någon annan, som icke fått sig den tillsänd, vilja ha dylika för att arbeta för samlandet av prenu-meranter, så sända vi genast, så fort namn och adress uppgivas.

Missionsfesten och sparbössorna. Glöm ej att i god tid rekvirera sparbössor till utdelning vid mis-sionsfesten annandag jul.

Uppgiv endast det antal, som önskas, jämte namn och adress till vår Expedition.

Glöm för all del icke sparbösse-tömningen.

Sparbössemedlen äro vår missions största inkomstpost. Denna mission utvidgar sig allt-jämt och kräver därför alltjämt ökade utgifter. Låtom oss hålla jämna steg med utvecklingen. Det är konferensen, som å församlingarnas vägnar beslutar alla utvidgningar. Upp därför varje församling! Kristi kärlek, hednavärldens och vårt eget folks nöd, den kommande räken-skapen och lönen — allt ropar till oss: Upp, upp till kraftigt arbete för missionen, medan det ännu är tid. Snart är ingen tid mer.

P. W.

Blankett för postprenumeration. Med detta n:r av tidningen följer som bilaga en blankett att användas av dem, som finna lämpligt att prenumerera på tidningarna direkt genom posten. Alla fyra tidningarna tillsammans kosta då endast kr, 5: 75. Den, som icke vill ha mer än en eller två av de på blanketten upptagna tidningarna, stryker över de andra.

Vänlig anhållan.

Kristliga svenska tidningar i Sverige och Amerika ombedjas vänligen, att, när de anföra något ur Pietisten, icke blott utsätta författarens namn eller signatur, t. ex. P. W., utan även angiva, att det är hämtat ur *Pietisten*. Sådant är en på goda grunder allmänt antagen grundsats, när tidningar anföra stycken ur varandra.

P. W.

Hjo Brödräfsamling har nyligen firat tjugufemårs högtid till minne av Betelkappellets invigning.

Pastor K. Palmberg, som på sin tid invigde det med en predikan över Rom. 1: 16 om evangelium, höll nu på jubileumsdagen en högtidspredikan, i vilken han, såsom han själv sade, ville låta *evangelium* tala. Texten var 1 Tim. 1: 15. Vid festen hölls dessutom anföranden av pred. L. Johansson och Karl Sannfrid. En intressant redogörelse om Betelkapellet från dess byggande och invigning tills nu lämnades av fabrikör K. Cedermark. Sång utfördes av församlingens sångkör, varjämte anföranden hölls av ordföranden, häradsdomare B. Larsson, m. fl. Efter gemensam supé avslutade pastor Palmberg festen med ett varmt tal om församlingen såsom Lammets brud.

Betelkapellet i Hjo är skuldfritt sedan några år tillbaka.

En stämningsfull fest hölls av Söderfors Friförsamling i missionshuset därstädes söndagen den 13 nov. Medverkande voro församlingens egen predikant, Bernh. Andersson, predikant Gust. Berg, Tegelsmora, samt åtskilliga församlingsmedlemmar. Till stämningens höjande bidrog ock församlingens blandade kör på ett synnerligen förtjänstfullt sätt med flera sågnummer.

Utgifterna för den i allo lyckade festen hava beäckt genom ett extra sammanskott inom församlingen, vadan hela behållningen oavkortad tillfaller missionsverksamheten.

Åsenhöga Missionsförening höll lördagen och söndagen den 19 och 20 nov. sin 30-årsjubileumshögtid. Trots

det starka snöfallet, som gjorde vägarne nästan ofarbara, hade så mycket folk kommit tillsammans, särskilt på söndagen, att missionshuset var till trängsel fyllt.

Föredrag hölls av predikant K. A. Andersson, distriktsföreståndare W. Walldén och Sam. Johansson fr. Göteborg.

Med spänd uppmärksamhet lyssnade man till den gamle veteranen Sam. Johanssons jubileumsföredrag, som var en historik över den fria andliga verksamhetens början i dessa trakter. Själv hade talaren varit en av de första resepredikanter, som på 1860-talet började verka där.

Vifstavarfs Brödräfsamling har haft glädjen välkomna sin nye predikant, A. Yman, som ditflyttat från Borgsjö, där han varit stationerad i sex år. Glädjen hos Vifstavarfsvännerna var så mycket större som de en lång tid saknat predikant. Lördagen den 19 nov. hölls enskild välkomstfest. Efter ett kort tal av församlingens ordförande, E. Nordin, talade pred. Hj. Ekman till såväl den nykomne läraren som till församlingen, varefter Yman med bön och händers påläggning invigdes för sitt kall i Vifstavarf. Yman tackade för det innerliga och kärleksfulla mottagande han rönt. En enkel supé intogs, och den mest sköna och harmoniska stämning var rådande.

Söndagen den 20 hölls offentlig välkomstfest, då mycket folk var samlat i det med blommor och flaggor rikt prydda missionshuset. Föredrag hölls av Hj. Ekman över dagens episteltext, varefter Yman höll sin inträdespredikan med text ur 1 Mos. 6: 5—7. Sångkören och musikföreningen tjänade på ett förtjänstfullt sätt. Valsigne nu Gud både predikant och församling till gemensamt framgångsrikt arbete.

Söndagsskolemöte, anordnat av Sv. Missionsförbundets söndagsskolekommitté, hölls i Lidköping den 13 nov. och började kl. 10,30 f. m. med bön och välkomsthälsning av predikanten på platsen, L. M. Ödkvist. Därpå höll red. J. B. Gauffin från Uppsala och missionsläraren J. Norborg föredrag. Den förre talade över Matt. 18: 1—14 och framhöll därvid särskilt barnens höga värde inför Gud. Den senare framhöll Kristus såsom söndagsskollärares förebild. Kl. 3 e. m. var söndagsskola, då Norborg och Gauffin talade till barnen. Kl. 5 e. m. höll Gauffin ett mycket lärorikt och gott föredrag om uppfostran och Norborg höll ett medryckande ungdomsföredrag, därvid han framställde Josef som en förebild till Kristus och såsom en mönsterbild för de unga. Det var ett i allo gott och uppbyggligt möte hela dagen, som lämnade många goda intryck och minnen efter sig.

Red. Gauffin stannade kvar över den 20 och höll under veckan en övningskurs för söndagsskollärare med 4 à 5 timmars undervisning varje dag. Ett 40-tal deltog i kursen, därav voro 25 från landsbygden, dels sådana som förut haft söndagsskola, dels unga syskon, som nu ville få någon utbildning för att kunna delta i den viktiga barnmissionen. På fredagskvällen hade församlingen och ungdomsföreningen anordnat ett samkväm med tesupé och inbjudit kursdeltagarna. Sång och musik, körsång och korta tal omväxlade. Efter

supén höll red. Gauffin på ett livfullt sätt en lektion om *sången i söndagsskolan*. Det var mycket intressant och lärorikt. Det angenäma samkvämet avslöts med ett kort tal och bön av pred. Carl Mouchard.

På sönd. den 20 hölls i Immanuelskyrkan en offerfest för den inre missionen, som inbringade 1,025 kr. Ett i sanning vackert resultat, då man besinnar, att församlingen icke ännu har fullt 200 medlemmar och många äro fattiga. Den 23 okt. hölls en offerfest för yttre missionen, som inbragte 600 kr.

Evangelistkurs har hållits i Karlstad under fem veckors tid från 30 okt. t. o. m. 4 december, då kursen avslutades med en festlig tillställning. Fjorton unga män ha med liv och lust tillägnat sig den undervisning som meddelats. Lärare vid kursen ha varit predikanterna Alfred Larsson från Karlstad och J. Forslund från Edane, vilka undervisat i bibelkunskap. Därjämte har folkskolläraren K. J. Lindgren föreläst i kyrkohistoria och meddelat undervisning i uppsatsskrivning samt i textutredning för söndagsskolan. Vidare har distriktsföreståndaren Fredrik Carlsson under sista veckan hållit en serie föreläsningar, vari meddelats vinkar och råd i det rent praktiska missionsarbetet. Nästan dagligen ha talövningar hållits. På kvällarna ha varje vecka flera offentliga möten hållits, varvid även kursdeltagarna fått avlägga vittnesbörd om sin Frälsare. En mycket god anda har varit rådande under hela kursen.

Som en vårvind mitt i vintern var avslutningen av den evangelistkurs, som under de senaste veckorna hållits i Betesdakyrkan i Stockholm och som avslutades med ett skönt samkväm på aftonen den 2 december.

Femton unga män ha deltagit i denna kurs. Lärarne och föreläsarne ha varit nästan lika många. Bland dem har även prins Bernadotte varit.

Nu gå de unga kursdeltagarna ut i olika riktningar med den himmelska bröllopsbjudningen. Men deras antal räcker på långt när icke till för alla de behov, som finnas på vårt arbetsfält. Begäran om evangelii arbetare är allvarlig och högljudd i landet. Det visar att Sverige icke är avkristnat. Tro icke de otrognas och klenmodigas tal härom.

Betesdakyrkans i Stockholm offerdag inbringade över 1,300 kronor. Det är ett bevis för lämpligheten av att, där så kan ske, använda detta insamlingssätt i stället för basar.

Trollhättans Ev. Predikantförbund firade sin första årsfest den 23 okt. Mycket folk var samlat och Guds välsignelse förspordes.

Detta förbund, som består av tolv medlemmar, har till syfte att predika Guds ord i Trollhättan med omkringliggande platser. Utom Trollhättan äro Strömslund, Skoftebyn och Slätthult de regelbundna predikoplatserna. Tanken är att så småningom nå andra platser runt omkring.

Styrelsen inom detta förbund är predikant Th. Lundmark, ordf., K. Linnarsson, v. ordf., J. Persson, sekr. och K. Hylander kassör.

Må Gud rikligen välsigna detta förbund, att det må gå åstad och bliva till gagn för Herrens sak.

Inkomsterna under denna årsfest, som uppgingo till kr. 50: 94 jämte veckans offer kr. 36: 67, ha överlämnats till Svenska Missionsförbundet.

Vansbro och Äppelbo Missionsföreningar i Väster-Dalarna ha till predikant kallat And. Lundén, Sollerö. L. har antagit kallelsen och tillträder platsen den 1 januari 1911.

Till församlingstjänarinna har Betesdalförsamlingen i Kalmar kallat eleven vid kursen i Rättvik, fröken Hanna Karlsson. Platsen tillträdes den 1 januari.

De missionsföreningar, som vilja i sin tjänst ha någon av de unga kvinnor, som i denna månad avsluta sin kurs i Rättvik, böra skynda att insända begäran därom, innan alla blivit upptagna.

Ett nytt missionshus invigdes i Kramfors, Ångermanland, söndagen den 20 nov. På förmiddagen hölls predikningar av pred. J. P. Bykvist, Ramvik, distriktsföreståndare O. W. Genander och F. Backelin, Lugnvik. Den egentliga invigningsfesten hölls på eftermiddagen och öppnades av församlingens föreståndare, J. E. Ahlberg, vilken redogjorde för byggnadsarbetet och den ekonomiska ställningen samt hälsade de närvarande välkomna. Distriktsföreståndare Genander höll »invigningstalet», varefter kaffe serverades. Sång och musik utfördes. Tal hölls ytterligare av Backelin, Bykvist och Lundén, Sundsvall. Mötet var alltigenom gott. Den nyinvigda lokalen är rymlig och trevlig. Kramforsbolaget har skänkt församlingen byggnadsmaterial för 1,000 kr.

Predikanten J. F. Nyberg, Oxelösund, har antagit kallelsen från Kramfors Friförsamling, Ångermanland, och tillträder sin nya plats i början av febr. 1911.

Huskvarna Missionsförening invigde ett missionshus i Sanna den 20 nov. Huset har förutom en större samlingssal, rymmande omkring 150 personer, även en mindre, som genom stora dörrars öppnande blir ett med stora salen, och kunna då ytterligare ett 50-tal få plats. Dessutom finnes ett litet kök i huset. Hela byggnaden kostar närmare 4,000 kr.

Predikanten Karl Andersson i Oskarshamn har antagit kallelse från Sundsvalls Brödraförening. A. kommer att tillträda platsen nästa vår.

Predikanten And. Andersson i Vexbo, Bollnäs, som under några år rest i Hälsinglands Ansgariiförening, har antagit kallelse som predikant i Forssa-Harmånger, Hälsingland. A. tillträdde denna befattning den 1 nov.

Hallsbergs Missionsförening har enhälligt beslutat att kalla predikanten Jonas Olsson från Östervåla att om möjligt till 1 april 1911 tillträda platsen som föreningsföreståndare.

Predikanten J. A. Jonsson, som sedan hösten 1904 varit församlingens i Hallsberg predikant, tillträder med

nyåret föreståndarebefattningen för Södermanlands Missionsförening.

Predikanten A. Lundén på Sollerön har antagit kallelse att förestå friförsamlingen i Vansbro och Äppelbo.

Norrahammars och Månsarps Missionsföreningar hava kallat predikanten i Jönköpings Missionsförening, J. Wedberg i Sanna, till predikant och har han antagit kallelsen.

Hans Hansson †. I sitt hem i Höglunda i Bollnäs avled torsdagen den 17 nov. predikanten Hans Hansson i sitt 79:de år. Hans Hansson var en äkta typ för den gamla hälsingestammen: kraftfull och oförfärad samt med varm håg och sinne. I livet hade han gått igenom många växlingar, ekonomiska förluster, nära anförvantes bortgång o. s. v. Men nu har han övervunnit.

Hansson har tagit livlig del i de fria andliga rörelserna inom provinsen. Han var en av stiftarna av Hälsinglands Ansgariiförening och i många år dess vice ordförande.

En dags inkomst för missionen.

Om missionsverksamheten alltför skall kunna bedrivas som hitintills och, som säkerligen alla Herrens vänner önska, utvidgas allt mer och mer, fordras det, att var och en gör sin plikt och inte tröttnar i arbetet. Särskilt tänka vi nu på det oavlåtligen återkommande behovet av understöd i form av penningbidrag, utan vilket ingen missionsverksamhet är möjlig. Glädjande är ock att se, huru uthålliga missionsvännerna äro i sitt offerande på Herrens altare. Man vore ibland färdig undra, om de ändå inte till slut skulle tröttna på de så ofta återkommande kollekterna och insamlingarna. Men ännu har intet sådant förnummits. Tvärtom synas kärleken och intresset växa i den mån, som behoven göra det. Och därför må vi tacka Herren.

Sistlidne november månad hade Lut. Missionsföreningen i Stockholm anordnat en böne- och offervecka för sin verksamhet. Denna offervecka avslutades söndagen den 20 nov. med en offerfest i de till föreningen hörande olika lokalerna. Till denna fest hade insamlingskuvert utsänts till föreningens medlemmar, och hade styrelsen utfärdat ett upprop, i vilket den uttalade den önskan, att varje medlem av föreningen, om möjligt vore, ville för Herrens verk inom föreningens område avlägga en dags bruttoinkomst att vid offerfesten avlämnas i kuvert. Denna styrelsens uppmaning hade allmänt iakttagits. Festen blev ock på de olika lokalerna en verklig högtidsstund. Med glädje och tacksamhet avlämnades kuverten. Resultatet blev ock över all förväntan gott. Inalles utgjorde de inkomna medlen 12,409 kronor och 99 öre. Motsvarande summa från förra årets offervecka, då kollekter upptogos på vanligt sätt, var 2,568 kronor och 56 öre. Skillnaden blev alltså mycket stor.

Vi ha med dessa rader velat fästa uppmärksamheten vid detta sätt att offra. Säkert kan det användas

även på andra ställen. Och vår tro är, att den, som försöker det, inte behöver ångra sig. Dock bör man komma ihåg, att intet tvång eller tryck får utövas på någon. Allt bör ske av kärlek och fri vilja. Må vi ej heller förglömma, att Herren rikligen belönar den, som offerar åt honom. Kort är arbetsdagen. Låtom oss därför, medan vi hava tid, verka utan att förtröttnas.

Svenska kyrkan.

Ett kvarts sekel har biskop Billing denna månad fyllt som överhovpredikant. Bland sina företrädare i ämbetet räknar biskop Billing sådana män som Haqvin Spegel, Olof Wallqvist, Johan Olof Wallin och C. Rundgren. Biskop Billing är ock, som var man vet, en duglig och mångbetrodd man.

Ev. Fosterlands-Stiftelsen. Inom Fosterlands-Stiftelsen har det på senare tiden förekommit åtskilliga meningsskiljaktigheter. Det bästa, vi kunna göra, när våra grannar och bröder lida av dylika svårigheter, är att i stillhet innerligen bedja Gud laga så, att allt må vändas till deras bästa.

K. F. U. K. i Stockholm firade sitt tjugufemårsjubileum förra månaden.

Metodistkyrkan. En evangelistkurs har hållits i Västervik av distriktsföreståndare K. A. Wik m. fl.

Johannes vittnesbörd.

Text för den 18 dec. 1910: Joh. 1: 19—28.

Inledning.

Vi skola i dag tala om Johannes döparens vittnesbörd. Genom Guds skickelse hade han en tid borätt utan hinder med kraft och helig iver predikat och döpt. Från alla håll hade människor samlats för att se och höra den ovanlige predikanten. Och hans kyrka var rymlig nog. De grepos i sina samveten av hans genomträngande ord, bekände sina synder och läto döpa sig såsom tecken till, att de behövde rening från sina synder. Hans kraftiga uppträdande väckte den allra

största uppmärksamhet — både i koja och palats talades om Johannes. Följden blev, att höga rådet (i Jerusalem), som hittills iakttagit en avvaktande ställning, ansåg det som sin plikt att akta på de andliga företeelserna i landet och kunde därför icke längre vara i överksamhet eller låtsas som om det ingenting visste om Johannes verksamhet. Och så sändes ombud av präster (= fariséer v. 24) och leviter (= tempeltjänare) till Johannes. Inför dessa avlägger Johannes det vittnesbörd, vilket vi nu skola läsa.

Texten läses.

Johannes undanröjer falska föreställningar, vv. 19—21.

Olika föreställningar gjorde sig gällande bland folket angående vem Johannes var — tänkte de högt eller ringa om honom? Vilken hög föreställning hade en del? Att han var Kristus. Vilken fråga framställer beskickningen till Johannes? *Vem är du?* Den framställda frågan är personlig, och det är stundom gott och prövande att få en sådan fråga. Mången har ännu icke svarat på denna fråga. Är det en lättlärd eller svårlärd läxa att lära känna sig själv? Varför är den läxan så svårlärd? Människan är genom synden bortvänd icke blott från Gud utan också från sig själv — »hon är aldrig hemma hos sig själv». Rätta svaret lyder: *Du är fallen från Gud, syndig, förlorad, utan Jesus evigt förlorad.*

Framställes frågan: vem är du? av dem, som i övrigt ådagalägga, att de mera bekymra sig om andra än om sig själva — vad väcker hon då? Misstankar och framkallar försiktighet i svaret. En sådan försiktighet finna vi — hos vem? Icke en försiktighet, som döljer sanningen, utan som frimodigt säger jämt upp vad den bör säga utan att närmare och förtroligt inlåta sig med de frågande. Döparen har ett att bekänna och ett att icke förneka. Vad skulle bekännas? *Sanningen* med avseende på honom själv. Och vad fick icke förnekas? *Kristus*. Båda delarne hade han ständigt till ögonmärke. Hans djupa självkänedom och ödmjukhet bevarade honom för frestelsen att utgiva sig för vad han icke var. Med vilka ord betygar han inför landets högsta andliga myndighet med glädje motsatsen till den gissning, som gick man och man emellan? *Icke är jag Kristus.*

Vilka andra rykten voro gängse om Johannes? Huru frågar därför rådets beskickning? *Är du Elias?* Enligt Mal. 4: 5 skulle »Elias» föregå Herren. De skriftlärde hade den förvända tanken, att Elias skulle personligen återvända till jorden och avslöja eller uppenbara Kristus. Med vilka ord betygar Johannes, att han icke kunde godkänna denna förtydning? I vilket avseende hade han kunnat svara ja på denna fråga? Han var den i profetian nämnde Elias, i det han uppträdde med Elias ande och kraft. Varom tillfrågades han ytterligare? *Är du profeten?* Emedan Johannes visste, att profetian i 5 Mos. 18: 15 syftade på Messias — vad svarade han? Ett bestämt *nej!* Ödmjuk är den, som av hjärtat helst träder bakom, vill vara obemärkt och anser sig själv som den ringaste.

Johannes säger vem han är, vv. 22, 23.

Huru lyder v. 22? Hurudana svar har Johannes hittills givit? Nekande och, såsom det syntes de frågande, undvikande svar. Undvek han sanningen eller var han rädd att bekänna sig? Ingalunda. Svaren hade givits efter frågorna och de frågandes föreställningar. Nu fråga de mera bestämt, och huru svarar Johannes? V. 23. Denna profetia i Jes. 40: 3 var icke vanställd eller förtydd, och därför tillämpar han den på sig, då han visste, att den syftade på honom. Vad är Johannes? *En ropandes röst*, d. v. s. icke roparen själv, vilken var Gud, utan blott ett ringa redskap, som lånar Gud sin röst. Var var han kallad att ropa? I *öknen*; icke i tempelgårdarne eller i de folkrika städerna. Vad har rösten att säga? *Gören Herrens väg rät!* Var skall vägen anläggas? Dit Herren vill komma. Och vart vill han komma? In i våra hjärtan. Ha vi lätt eller svårt för att bli enkla och okonstlade, så att hela vårt väsen ligger öppet och ärligt inför Gud? Vi söka ofta slingra oss undan och gömma oss för Gud. Vad säger den ropande rösten? Bekänn alla dina synder! och Herrens väg blir rät till ditt hjärta.

Vi söka reda på Luk. 7: 30, så få vi se, huru fariséerna

förhöllo sig till Johannes vittnesbörd — huru heter det där? De föraktade Guds råd och läto icke döpa sig av honom.

Johannes vittnar om Kristus, vv. 25—28.

Frågan har hittills gällt döparens person — nu kommer ordningen till hans verk. Vilketdera upptogo de: predikan eller dopet? Huru lyder deras fråga? De vilja säga: »Huru vågar du inrätta ett nytt dop och samla lärjungar? Du är ju icke en gång farisé, mycket mindre profet». Långt ifrån att till sitt försvar säga något högt om sig själv, svarar han ödmjukt — huru lyda hans ord? *Jag döper med vatten*; liksom ville han säga: »Mitt dop kan ej giva så mycket, jag endast röjer väg och pekar på en annan.» Vad tillägger han därför? *Men mitt ibland eder står den, I icke känner.* Huru sant var icke det ordet — Jesus var icke känd av sin samtid. Huru är det nu? Kristus är ibland de »kristna» mera okänd än känd — han har »många bekännare men få efterföljare».

Vilken är mera värd att känna än han? Han är den ende, om vilket det kunde sägas, som vi läsa i v. 27. I vilket avseende kom Jesus efter Johannes? Såsom människa. I vilket avseende var han före honom? Såsom Gud var han före honom, ja, av evighet. Av vilka ord se vi Johannes stora *ödmjukhet*? V. 27. Vad bekänner han om Kristus, då han säger sig icke vara värdig att upplösa remmarna på hans sandaler? Han bekänner honom vara *Herre*. Av orden i v. 28 kunna vi också lära något. »Om den plats, där Gud genom sina skickelser ställt mig, är vida beryktad eller helt obemärkt, om mitt stånd är ärat eller ringa aktat, om jag är biskop eller en ringa lärare, herre eller dräng, det betyder mindre», blott jag såsom Johannes är trogen i mitt kall och har Herren kär.

Herre Jesus! Giv mig nåd att känna dig och kraft och mod att bekänna dig i livet och i döden!

Minnesvers (Joh. 3: 30): *Han måste tillväxa, men jag måste avtaga.*

Johannes Norborg.

Ordet vart kött.

Juldagen 1910: Joh. 1: 1—5, 14.

I. Inledning.

Det är jul i dag, därför vallfärda vi i tanken till den lilla staden Betlehem i Judeen för att vara med om vad som där tilldrager sig den första julnatten i tiden. Vi lyssna till änglaskarornas lovsånger och skåda det nyfödda Jesusbarnet, som ligger där i krubban på hö och strå i lindakläder. Det är till minne av Jesu födelse, som vi fira jul, och det är till Jesusbarnets ära julklockorna ringa över hela kristenheten på jorden. Det är för att hylla det barnet, vi tända våra julgranar och sjunga våra julsånger och samlas till fest i ljusprydda tempel. Huru det barnet, som föddes i ringhet i Betlehem, kunde bliva och vara all världens Frälsare, omtalas i våra textord.

II. Texten läses.

III. Texten behandlas.

1. Ordet var Gud, vv. 1, 2.

»I begynnelsen skapade Gud himmel och jord», läsa vi i vår heliga Bibels första vers. I dessa ord säges det, att Gud frambragt himmel och jord i begynnelsen genom sitt skapareord. Och vad säges i vår första vers om Ordet? Det *var* i begynnelsen. Med Ordet i vår text menas det levande, personliga Guds Ordet, Kristus Jesus. Jesus fick ej sin tillvaro då först, när han föddes av jungfrun Maria i Betlehem, utan när ägde han tillvaro, säga våra första textord? Han *var* i begynnelsen. När allt annat skapades ägde Jesus förut tillvaro hos Gud. Av vilka ord se vi detta? »Ordet var hos Gud.» Och vem var han till sitt väsen? Han var Gud. Därför säger han själv om sig: »Jag och Fadren äro ett». Han var ett med Gud till sitt väsen, ett med Gud i härlighet och

kärlek. Han var Guds Son, född av Fadren i evighet, såsom d:r Luther säger i vår andra trosartikel.

2. Genom Kristus, Ordet, är allt skapat, v. 3.

När Gud skulle utföra skapelsens härliga verk, använde han Kristus såsom medlare eller medelperson. Huru säges härom i vår tredje vers? »Genom detta är allt gjort, och det förutan är intet gjort, som är gjort. När det i berättelsen om skapelsen heter: »Och Gud sade», då var det Kristus, Guds Son, Ordet, som utförde skapelsehandlingen. Och huru mycket var det som genom Kristus blev skapat? »Allt». Och utan honom intet. Varje varelse, från den minsta blomman på marken och den svagaste insekt och ända upp till människan, Guds avbild, har fått sin tillvaro genom Kristus, och allt bär prägeln av hans vishet och makt. Men därigenom har Kristus också trätt i nära förbindelse med varelsena och i synnerhet med oss människor, redan innan han själv blev människa.

8. Kristus är liv och ljus, vv. 4, 5.

Men Kristus har icke blott givit varelsena deras tillvaro genom skapelsen. Vad är han vidare för dem, säges det i vår 4:de vers? Han är liv för dem. Ja, han är den rika, flödande livskällan för dem alla, sedan de blivit skapade. Härav framgår, att allt äger sitt fortbestånd i Kristus, och från honom hämtar de livgivande krafterna för uppehållelse och utveckling. Johannes säger här, att det i Kristus fanns en fullhet av liv för varje skapad varelse i mån av dess behov.

Men då det heter: »var liv», så visar detta ord han på den härliga tiden före syndafallet, där Kristus av sin livsfullhet och rikedom kunde utan motstånd meddela liv åt alla varselser, men isynnerhet åt människan, skapelsens krona. Och vad var han jämväl för henne? »Han var människornas ljus». Hos människan blev livet ljus, så att hon kunde se Guds vilja och göra den. Men så kom synden in i världen, och vad kom då på samma gång, säges det i 5:te versen? Där kom mörker in i människans själ. Med mörkret kom oförmåga att fatta och göra Guds vilja. Huru säges därom i vår 5:te vers? Mörkret fattade det icke. Föreningsbandet mellan Kristus och människan var slitet, livet och ljuset kunde ej såsom förr strömma till henne. Fördenskull måste Jesus träda i en ännu innerligare förening med mänskligheten än genom skapelsen. Han måste bli människa såsom vi och fullständigt ingå i vårt liv och våra villkor. Härom talar evangelisten i vår sista vers.

4. Ordet vart kött, v. 14.

Vi hava sett, att Kristus ägde förut tillvaro hos Gud och att han var Guds Son född av Fadren i evighet. Vi ha sett, att Gud genom honom skapade världen, himmel och jord med allt vad däruti är. Vi hava ock sett, att han var liv och ljus för varelsena. Men så kom synden in i mänskligheten och avbröt livsförbindelsen. Denna måste återknytas och därför måste det ske som omtalas i vår sista vers. Huru säges där om Ordet? »Ordet vart kött». Vi skulle kunna säga detta med de orden: Guds Son blev människa. Och då äro vi åter tillbaka till inledningsorden och till den välsignade juldagen. Jesusbarnet i krubban, vem är han således? Han är Guds Son. Varför kan Jesus bli och vara all världens Frälsare? Därför att han är Guds Son. Men på samma gång han är Guds Son, är han också människosonen, din och min broder. Han avklädde sig sin Gudsgestalt och tog på sig en tjänares gestalt under sitt liv på jorden. Och i den gestalten stred han våra strider, i den gestalten bar han våra synder, i den gestalten övervann han synden och döden och honom, som hade döden i våld, för att frigöra och fräl-sa oss från synden och alla onskans makter. Det är därför som vi nu i tron samlas omkring klubban i Betlehem och hylla och tillbedja Jesusbarnet, sluta oss till honom i kärlek och hängivenhet. Så gjorde ock Herrens apostlar. Huru säger Johannes vidare i 14:de versen? »Han bodde ibland oss». Detta uttryck säger oss, att Johannes och de övriga lärjungarna fingo följa Jesus och vara inneslutna i hans oändliga kärlek, som gjorde dem så rika och lyckliga.

Men aposteln vill att vi alla skola i tron omfatta Jesus och bli lyckliga och saliga människor. Därför vittnar han

för oss om Jesus i de följande orden. Huru vittnar han? »Full av nåd och sanning». Den nåds- och sanningsfullhet, som bodde i Jesus, meddelade sig åt apostlarna och den skänkes åt alla troende. »Av hans fullhet hava vi alla fått, och nåd för nåd». »I Jesus finnes frälsning för alla». Och huru uttalar Johannes att de blevo gripna av Jesu nådesfullhet? »Vi skådade hans härlighet». Under tre år fingo apostlarna följa Jesus och lyssna till hans ord och se hans gärningar. Och vad lyste emot dem från Jesu ord och gärningar? »Hans härlighet». Och hurudan var denna härlighet? »Såsom den av Fadren enföddes härlighet». Denna Jesu Kristi härlighet lyser över Betlehemskrubban, den lyser över den tolvårige Jesus i templet, den strålar fram, när han stillar storm och våg på Genesarets sjö, när han skänker de sjuka hälsa och krafter, de döda livet, när han förlåter de ångerfulla deras synder. Men allra klarast lyser hans härlighet fram, när han ödmjucar sig själv, blir lydig intill döden, ja, intill korsets död, ja, när han så blir försoningen för våra synder, och icke allenast för våra, utan ock för hela världens. Så låtom oss då fröjdas över att Ordet vart kött, att Guds Son blev en människa som vi, dock utan synd! Låtom oss nu under den välsignade juletiden slå vårt läger omkring krubban och utbedja oss nåd att älska Jesus innerligare, att följa honom trognare och tjäna honom villigare! När vi så göra, då fira vi rätt vår juldag.

Minnesvers (Gal. 4: 4, 5): Då tiden var fullbordad, sände Gud sin Son, född av kvinna, född under lagen, på det han skulle friköpa dem, som voro under lagen, att vi skulle få barnaskapet.

J. B. Gauffin.

Bibelskola

för ungdom hålles, vill Gud, nästkommande februari mån. å Tabor i Limhamn av undertecknad. Ungdom, som önska deltaga under denna tid, anmäl sig, ju förr dess hellre.

Tabor, Limhamn, i november 1910.

Ture Danielsson.

Östergötlands Ansgarilförening håller sitt kvartalsmöte i Motala den 28 och 29 dec. Styrelsen har enskilt möte den 28 kl. halv 12 f. m. Gemensamt styrelse- och ombudsmöte kl. 3 e. m. Predikan för allmänheten kl. 8 e. m. Den 29 fortsätter mötet kl. 10 f. m. och kl. 3 e. m. Predikanter vid mötet bliva: Malmöf fr. Tranås, G. Svensson och E. Jansson fr. Linköping m. fl.

Styrelse och ombud, kommen mangrant till mötet och tillskriven i god tid predikanten Harald Börjeson, Motala, för erhållande av logi!

Allmänheten välkommen!

Kollekt upptages för Ansgarilföreningen.

J. E. Jansson.

Västmanlands läns Ansgarilförening håller sin årskonferens i Missionskyrkan i Västerås lörd. den 14 och sönd. den 15 jan. 1911. Den 14 kl. 10 f. m. styrelsesammanträde och kl. 3 e. m. konferens med ombuden. Missionsmötet den 15 börjar kl. halv 11 f. m. Predikanter E. F. Holmstrand, Örebro, P. Eriksson, Harbo, och föreningens egna krafter.

Allmänheten inbjudes.

J. A. Lindblad.

Skånes Kristliga Ungdomsförbunds 11:te årskonferens hålles å Betaniakapellet, *Helsingborg*, instundande Trettondedag den 6 jan. 1911 med offentligt möte hela dagen fr. kl. 10 f. m. Som talare väntas P. Mårtensson, Göteborg, A. Strömbeck, Kristianstad, Hj. Olsson, Vinslöv, E. Forsberg, Eslöv, och O. L. Jakobsson, Helsingborg. Gemensam middagsspisning å 50 öre anordnas å lokalen. Unga vänner, kommen, och kommen bedjande:

För Ungdomsförbundet
J. Sonesson, *Svedala*.

Bibelkurs hålles i Kronobergs län under januari månad av K. A. Ekdal. Vidare längre fram.

Låtom oss sjunga!

Ett häfte ungdoms- och väckelsesånger
till bruk

vid böne- och väckelsemöten.

Innehåller ett 80-tal gamla, välkända sånger, hämtade ur äldre och nyare sångsamlingar.

Pris 10 öre pr ex. Då minst 25 ex. tagas, lämnas 25 % rabatt.

Rekvireras från

Svenska Missionsförbundets Expedition,
Stockholm.

Broschyren

»Röster från de tystas värld»,

vilken utgivits av dövstummissionär P. Alfr. Person, innehåller flera intressanta och läsvärda uppsatser från den tysta världen.

Den är 64-sidig och prydes även av textbidragarnes porträtt. Insänd 50 öre i frimärken eller postanvisning, så sändes den portofritt. Nettobehållningen tillfaller missionen bland de dövstamma. Rekviseras hos

Dövstummissionär P. Alfr. Person, *Uppsala*.

Väckelsetraktater,

av 16 olika slag, alla illustrerade, erhållas *alldeles gratis*, dock ej fraktfritt, tills förut erbjudna 500,000 bli slut under försättning att utdelningen verkställs under denna vinter. Vid rekv. torde denna annons återopas. Å det, som exp. pr post, uttages utlagd fraktagift pr postförskott. Rekviseras hos

J. A. Lindblads Förlag, *Köping*.

Bilder från Missionsskolan

är en samling av ett *fyrtiotal* bilder från Missionsskolan utan egentlig text, ordnade i albumformat och med vackert omslag. Bilderna äro tryckta på mycket fint papper, och det lilla prydliga häftet bör vara en mycket lämplig minnesgåva.

Pris 50 öre.

Vid rekvisition av flera än 5 ex. lämnas vanlig rabatt.

Till Svenska Missionsförbundets vänner.

Annandag jul

hålles som vanligt inom alla till Missionsförbundet anslutna föreningar och församlingar

den stora missionsfesten

då sparbössorna tömmas och då ett särskilt tillfälle gives att frambära församlingarnas tacksamhet till Gud för den nåd han givit oss däruti, att vi få vara med om att göra budskapet om hans frälsning kunnigt för de skaror, som ännu famla i bedendomens mörker, samt för den välsignelse och framgång, han givit åt våra bemödanden i detta avseende.

Må var och en, som känner ansvaret av vår ställning såsom Kristi representanter i en mörk värld, bedja Gud välsigna denna missionsfest genom sin Helige Ande samt skapa offervilliga hjärtan för den sak, som missionens Herre anförtrott i våra händer.

Program för festen införes i nästa nummer. Predikanter och församlingsledare uppmanas vänligen att i tid rekvirera nya

sparbössor

till utdelning vid festen.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Nyhet.

Från Svenska Missionsförbundets Expedition kan rekvireras:

Vykort med bilder från Missionsförbundets missionsfält:

1. Bilder från Kongo	24 st. olika
2. » » Kina	24 » »
3. » » Ost-Turkestan	12 » »

Pris pr styck 5 öre.

Vykorten säljas även i serier om 6 st. å 25 öre.

Vid partiköp lämnas rabatt.

I Svenska Missionsförbundets Missionsbokhandel,

Drottninggatan 94,

tillhandahållas *Biblar, Testamenten, Sång- och Psalmböcker* m. m. ävensom *all den religiösa litteratur*, som utgives av våra mera kända och aktade bokförlag.

Desutom finnes ett rikhaltigt lager av *Javlor* med och utan ram, *Fotografier, Textade bibelspråk, Vykort, Skrivmaterial, Album* m. m., m. m.

Kommissioner från landsorten å bokförlagsartiklar, som ej kunna erhållas på Svenska Missionsförbundets Expedition, mottagas av bokhandeln och expedieras billigt och omsorgsfullt.

Likadå upptages prenumeration å tidningarne *Missionsförbundet, Pietisten, Ungdomsvännen, Barnavännen* ävensom å andra kristliga tidningar.

All behållning på affären tillfaller missionen.

Den av Svenska Missionsförbundet utgivna
Missionskalendern

Ansgarius

har utkommit.

Det är dess femte årgång.

Den har under sin korta tillvaro vunnit en rätt stor spridning och blivit allt mera omtyckt. Förlidet år var upplagan slutsåld flera veckor före jul.

I år kommer kalendern att innehålla flera goda illustrerade uppsatser och poem av bland andra missionsföreståndaren lektor P. Waldenström, A. W. Hellström, Aug. Bohman, Gust. Mosesson, Wilh. Sjöholm, P. Olsson, J. Elfström, Ad. Thomander, Gust. Tjellström, Maria Lundahl, S. M. Fredén, L. E. Högberg, John Törnqvist, P. A. Westlind, A. Walder, Ida Pettersson, Anna Fredén m. fl.

Boken är rikt illustrerad och innehåller flera färglagda planscher.

Priset är kr. 1: 50 för kartonerat band och kr. 2: — för klotband.

Vid köp av minst 5 ex. lämnas 25 %, 50 ex. 30 %, 100 ex. 33 1/3 % rabatt.

Ett exemplar av boken sändes fraktfritt, då beloppet insändes i frimärken eller kontant.

Alla order ställas till

**Svenska Missionsförbundets Expedition.
Stockholm.**

Ett enastående tillfälle.

På goda villkor har Svenska Missionsförbundets Expedition övertagit återstående upplagan av det

värdefulla arbetet

Illustrerad Missionshistoria över hela världen

av Dr E. J. Ekman.

Den säljes i två delar, inbundna i elegant klotband, till det mycket billiga priset av tillsammans

kronor 5: 00.

Enklare klotband 4: 00.

Förut har den kostat kronor 10: 00 och 8: 00.

Varje missionsvän bör ha en missionshistoria.

Boken passar bra till julgåva.

All behållning på vår bokförlagsverksamhet tillfaller missionen.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Kring Granen och Brasan

— Barnavännens julnummer —

— Tjugioandra årgången —

har utkommit. Med sitt kristliga och fosterländska innehåll av berättelser och betraktelser, poem och sånger, sina fina akvareller och övriga illustrationer har Kring Granen och Brasan vunnit anseende som en av Sveriges yppersta jultidningar för barn, ett anseende, som den alltför söker bevara. En blick på innehållsförteckningen här nedan visar, att 1910 års årgång kommer att få ett innehåll och en utstyrsel, som icke står efter de föregående tjuguen årgångarna. För en ringa penning erbjudes här barnen en jultidning, som lärare och föräldrar förtröendefullt kunna rekvrirera och giva de små.

För söndagsskolans barn särskilt är Kring Granen och Brasan att rekommendera. Och då tidningen numera är Svenska Missionsförbundets, hoppas vi, att dess församlingar och vänner samt församlingarnas talrika söndagsskollärare skola troget bistå oss att sprida den till Förbundets hundratusentals söndagsskolbarn.

Kring Granen och Brasan 1910 innehåller: 1. *I julgranskogen.* Oljemålning av fru Jenny Nyström-Stoopendaal med text av Carl Boberg. 2. *Ljus för folken.* Julbetraktelse av J. B. Gauffin med vignett av fru Jenny Nyström-Stoopendaal. 3. *Gräshoppa och myran.* Akvarell av fru Gerda Tirén med text av Elin Nordin. 4. *En liten artist.* Oljemålning av Emil Åberg med text av Ester Edqvist. 5. *Svenska gossars sång* av Einar Gauffin. 6. *Vallflickorna och deras skyddsling.* Berättelse av Alfr. Smedberg med illustrationer av Gerda Tirén. 7. *Julklockorna.* Berättelse av Emma Schöne med illustrationer av Jenny Nyström-Stoopendaal. 8. *Hurra för vår vinter!* Akvarell av A. Frijs med text av Aug. Bohman. 9. *Borta och hemma.* Berättelse av J. B. Gauffin med teckningar av Jenny Nyström-Stoopendaal. 10. *Väck inte, väck inte mors lille Per.* Akvarell av Elsa Ericson. 11. *Brev från Farbror Barnavän.* 12. *Födelsedagskalaset.* Akvarell av Elsa Ericsson m. m.

Kring Granen och Brasan kostar:

I bokhandeln 25 öre.

Vid rekvisition av minst 10 ex. av årgången 1910

hos J. B. Gauffins förlag, Uppsala, lämnas

40 % rabatt och vart 11:te ex. gratis.

Det bästa, billigaste och enklaste sättet är att genom postanvisning rekvrirera tidningen eller genom brev med postremissväxel eller kontanta penningar. Följer ej betalning kontant, uttages den genom järnvägsföreskrift eller postföreskrift.

Rekvirera fortast möjligt från

J. B. Gauffins förlag, Uppsala.

Nu tillgänglig!

**Noterna till Svensk Söndagsskolsångbok
äro nu färdiga.**

Pris: häftade kr. 4: 00, välskt band kr. 4: 25, klotb. kr. 4: 50 och mjukt skinnband kr. 5: 00.

Rekvitioner ställas till

**Svenska Missionsförbundets Expedition,
Stockholm C.**